

in pomazili Salomona, in zatrobentajo s trobento in vse ljudstvo pravi: Naj živi kralj Salomon! In vsa množica gré za njim, in ljudje piskajo na piščali, in rajajo od velike radosti, in njih upitje se razlega po zemlji. — Sliši pa Adonija, in vsi, ki jih je bil povabil, zakaj pojedina je bila že končana; pa tudi Joab sliši trobente glas, ter pravi: Kaj pomeni upitje hrupečega mesta? Ko še govori, pride Jonata, sin duhovnika Abiatarja, in Adonija mu pravi: Le noter, ker si junaški mož in boš kaj dobrega povedal. Pa Jonata odgovori Adoniju: Nak, zakaj gospod naš, kralj David je Salomona za kralja postavil, in je poslal z njim Sadoka duhovnika, in Natana preroka, in Banaja sina Jojadovega, in Ceretane in Feletane, in posadili so ga na kraljevega mezga, in pomazilila sta ga Sadok duhovnik in Natan prerok za kralja na Gihonu, in šli so od ondod z veseljem in mesto je zagromelo: to je glas, ki ste ga slišali.“ —

Od te prigodbe ima hrib Gihon slavo svojo, ki ne bo umerla, kakor Salomonova ne. — Iz tega hriba je izvirala nekdanja dobra voda, ki je tekla v globoko dolino z imenom Hinon med Sionom in Gihonom; sedaj pa je vés suh kakor vsi drugi hribi okrog Jeruzalema. Ko se je namreč Senaherib, kralj asirski, s strašno vojsko mestu bližal, je dal kralj Ecehija izvir zamašiti in zadelat, da bi s pomanjkanjem vode sovražnike odgnal, in od takrat se je voda izgubila.

(Dalje sledi.)

Zgodovinske reči.

Klasičen dokaz, da stari Panonci niso bili ne Celti ne Germani, ampak Sloveni.

Po mojim unidanjem sestavku „o prihodu novih slovenskih rodov v naše kraje“ bi utegnil kdo misliti, da je s tem overženo terjnje: „Slovenskega rodú so bili stari Noričani in Panonci.“ Pa dobro naj zapomni, kdor je uni sestavek bral, da je pisano „novi slovenski rodovi“; to daje razumeti, da so „starji slovenski rodovi“ poprej tukaj imeli biti.

Kteri našim domačim zgodovinskim rečem ne gredo v dno gledat, menijo, da misel o slovenščini starih Noričanov in Panoncov tiči le v kaki prenapeti glavi, in se spričuje z golimi posiljenimi etimologičnimi dokazi, ali kakor pravijo, da je „gola sanjarija panslavistov“, da se ne opira na nobene historične dokaze. Pa s tem ni tako. Naj bi le brali pazno sestavke o tem vprašanji; našli bi umes tudi kako klasično pričo. Dve poglavitne take priči naj v novo postavim na svetlo.

Rimski pisatelj Justin, ki je poleg Troga Pompeja oznanil del stare zgodovine, piše o prihodu Celtov v naše kraje tako: „Galli abundante multitudine, cum eos non caperent terrae, quae genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quaerendas, velut ver sacrum miserunt. Ex his portio in Italia consedit, quae et Romam captam incendit, et portio Illyricos sinus per strages barbarorum penetravit, et in Panonia consedit.“ (Just. Hist. I. XXIV. c. 4.) To je: „Galijani so zavoljo preobilne množice, ko jih ni mogla obsegati zemlja, ktera jih je bila rodila, tri sto tavežent ljudi, kakor posvečeno mladino, poslali novih sedežev iskat. Zmed teh se je en del v Italiji vsedel, ki je tudi Rim vzel in požgal, in en del je ilirske središča po pobitvi drugačnih narodov prederl, in se je v Panonii vsedel.“

Kaj je jasno iz teh besed?

1. Da Celti so pozneje prišli v Panonijo, in ondi niso bili izvirni stanovavci;

2. da pred prihodom Celtov so drugačni narodi v Panonii stanovali, ktere so Celti potolkli, pa vender ne celoma.

Iz tega, bo vsak rekel, pa še ne izhaja, da Panonci so bili Sloveni. Res da ne, pa izhaja saj to, da so utegnili biti. Ali so pa res bili? Rimski pisatelj Tacit, ki je posebne bukve pisal o Germanii, govori o stanovavcih izhodnega dela stare Nemčije tako-le: „Nec minus valent retro Marsigni, Gothini, Osi, Burii; terga Marcomannorum Quadumque claudunt. E quibus Marsigni et Burii sermone cultuque Suevos referunt; Gothinos gallica, Osos pannonica lingua coarguit, non esse Germanos. — Utrum Aravisci in Pannoniam ab Osis, Germanorum natione, an Osi ab Araviscis in Germaniam commigraverint, cum eodem adhuc sermone, institutis et moribus utantur, incertum est.“ (Tacit. Germania c. 41). To je: „Nič manj niso zadaj mogočni Marsigni, Gotini, Osi, Burii; za herbtom zapirajo Markomane in Kvade. Zmed teh se Marsigni in Burii po besedi in noši naznanjujejo kot Sueve (južnonemšk narod); od Gotinov galijanski, in od Osov panonski jezik spričuje, da niso Germani. — Ali so se Araviski v Panonijo od Osov, med Nemci živečega naroda, ali Osi od Araviskov v Germanijo preselili, ker še ravno tisti jezik, naprave in obnaše rabijo, ni znano.“

Kaj je jasno iz teh besed?

1. Osi so bili sorodni z Araviski, panonskim narodom, in so govorili panonski jezik;

2. Panonski jezik ni bil ne celtiški, ne germanski, tedaj drugačen, takošen, kakoršen je bil za Tatrami navaden razun celtiškega in germanskega; zakaj Osi so stanovali za Tatrami, na izvirih reke Visle, kakor kaže beseda Tacitova, kakor jih tudi stavijo tehtni zgodovinarji, tamtje, kjer je današnji čas kraj Osviecim, Auschwitz. (Primeri: Löwenberg in Kutscheit, Historisch-geographischer Atlas: Gallien, Britannien, Germanien und die oberen Donauländer).

3. Za Tatrami pa so bile poglavitne stanovališča nekdanjih Slovenov, kar nihče ne dvomi; ergo, tedaj: panonski jezik je bil slovenski, in Panonci so bili Slovenci! Quod erat demonstrandum, kar je bilo dokazati.

Nočem reči, da je s tem že vsa pravda dognana; vsaka reč potrebuje svojega časa, dokler se ne ugotovi in ne sezori; zlasti to velja o slovenskih rečeh. Koliko časa se je gnala pravda za glagolico in cirilico; vzadnje je glagolica ostala pervinska, pravi plod sv. Cirila in Metodja. Taka je tudi pravda o narodnosti starih Panoncov in Noričanov. Če ne več, je iz spredaj navedenih prič jasno, da ta pravda je še: „eine offene Frage“, „odperto vprašanje.“

Hicinger.

Mitologične národne pripovedke.

I.

O Petru Breboriču in veliki mladi nedelji.

(Iz Varaždinske okolice).

Od nedelje Vuk Štefan. Karadjić v svojem „rječniku“ tole pripoveduje:

„Svaka se nedjelja zove sveta nedjelja, a pošto se mjesec mijeni, prva se nedjelja zove mlada nedjelja, u koju žene mnogo koješta vraćaju i idu na različne izvore te se kupaju; nedjelja pak prva po Ilijnu dne zove se (u Boci) carica nedjelja nad dvanaest nedjelja. U narodu se našem misli, da je nedjelja nekaka sveta žena, kao što se i govori: sveta Petka i nedjeljina majka, a i na ikonama se nalaze gde gdješto ove obadvije.“

Veli se tedaj mlada nedelja vsaka prva nedelja po mlaji, in da si narod nedeljo misli žensko, priča tale pripovedka:

Bila je negda jedna cura, jako lepa. K nji su vnogi hodili zato, da je bila krčma tam i gledali su, jeli se bude